

темброво-регістрових можливостей, семантичної ролі педалі, утворення складних звукокомплексів та сонористичних ефектів, поліфункційних вертикалей.

Важливою структурною особливістю фортепіанних творів Л. В. Дичко є їх циклічна, більшою мірою сюїтна композиційна організація, що являє собою складну систему, засновану на паритеті декількох різнофункційних, контрастних, іноді різножанрових частин, скріплених між собою смисловою єдністю музично-драматургічної ідеї. Зазначена художня ситуація визначає високий рівень системної організації фортепіанних творів композиторки, що потребує багатоаспектного розкриття художньої концепції та стилістики окремих творів.

Наведені якості підкреслюють розширення виражальних можливостей фортепіанного звучання й новий технологічний та артистичний рівень виконавських завдань, зокрема характеру звуковидобування, які зумовлюють створення яскравих виконавських інтерпретацій.

Фортепіанна музика, віддзеркалюючи художню естетику та індивідуальність композиторського стилю Л. Дичко, сформувала власний стійкий семантичний комплекс характерних рис, виражально-жанрових параметрів, які утворюють упізнаваність власне фортепіанного простору творчості композиторки як вагомої компоненти її інтегративно-художнього типу мислення.

А Гудаму

ВОКАЛЬНЕ МИСТЕЦТВО ВНУТРІШНЬОЇ МОНГОЛІ В КОНТЕКСТІ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

А Hudamu

VOCAL ART OF INNER MONGOLIA IN THE CONTEXT OF INTERCULTURAL COMMUNICATION

В умовах розвитку музичної культури сьогодення, що відзначається процесами глобалізації, взаємопроникненням різних ментальностей та плідністю міжнародних взаємодій в діалогемі Схід — Захід, загострюється питання вивчення академічного вокального мистецтва КНР, що активно інтегрується у світовий художній простір та впливає на процеси музичного смислоутворення.

У багаторівневій системі цілісної музичної культури КНР, що має підкреслено поліетнічний характер, та виявляє на сучасному етапі інтенції до реформ та відкритості, зростає значущість осягнення унікальної мистецької спадщини національних меншин та вокальних здобутків різних етнічних регіонів, суттєву роль серед яких відіграє автономний район Внутрішня Монголія. Становлення професійного вокального мистецтва цього північнокитайського регіону, сформованого у 1949 р. після утворення КНР, відбувалося в надскладних суспільно-історичних та політичних реаліях, під впливом зовнішніх та внутрішніх чинників та художніх детермінант, у процесі міжкультурної комунікації та мистецької взаємодії в системі відносин «своє — чуже».

Опорою кристалізації і розвитку внутрішньомонгольської вокальної школи, як потужного мистецького середовища з етнічною своєрідністю, стали кращі здобутки національного та інонаціонального вокального професіоналізму, складний синтез західноєвропейських (італійської та німецької) та східноєвропейських (зокрема української) музичних традицій, етнорегіональних мистецьких явищ, що вплинули

на художній світ вокальної музики регіону, зумовили стильову специфіку авторської творчості та виконавський репертуар його представників.

Вокальне мистецтво Внутрішньої Монголії характеризується стильовою амбівалентністю та монгольською етнічною забарвленістю, що базується на глибинних духовних традиціях степової культури, інтонаційно-жанрових засадах монгольського пісенного фольклору та унікальній практиці національного вокального виконавства (хумай). У стійкому комплексі уявлень, асоціацій та аксіологічних характеристик ключових явищ та артефактів монгольської етнотрадиційної спадщини маркерами постають самобутні народнопісенні жанри (монгольська протяжна пісня, степова буколіка, епічні пісні), у яких сфокусований художньо-смісловий зміст музично-етнічної культури, старовинні фольклорні обряди (ордоське весілля) з їх зовнішньою атрибутикою, фольклорно-виконавські стилі, відзначені унікальними звукоінтонаційними характеристиками та виражальними властивостями, народний інструментарій, що демонструють глибоку історичну спадкоємність і ментальну своєрідність. Поза усвідомлення означених феноменів неможливо повною мірою осягти смислово сутність та художню цінність вокального мистецтва Внутрішньої Монголії.

Утілюючи широке коло образності, вокальна музика регіону віддзеркалила художню естетику й особливості етнічного (монгольського) стилю та сформувала стійкий жанровий та мовний комплекс параметрів та пізнаваних рис, які утворюють ідентифікацію цієї мистецької сфери. Тематика вокальних творів, закладений у них тип емоцій, інтонаційно-ладові та метро-ритмічні особливості, а також виконавська палітра унаочнюють специфіку ментального підходу композиторів до творчості та акцентують глибинні духовні й естетико-художні коріння, опора на які відкриває нові вектори розвитку вокальної сфери та її інтонаційного словника для митців сучасності, шляхи збагачення семантичного потенціалу вокального мистецтва та внутрішньої динамізації усіх його характерних складових у просторі світової музичної культури. На основі переосмислення і творчого розвитку успадкованих елементів етнорегіональної спадщини та вокальних традицій західного вокального мистецтва (*bel canto*), утілених у синтезованому художньому контексті вокальних творів, музиканти Внутрішньої Монголії демонструють оновлення вокально-академічної традиції індивідуальними інтерпретаціями, збагаченими ознаками так званого китайського *bel canto* та внутрішньомонгольськими стильовими характеристиками.

На сучасному етапі історичного розвитку вокальне мистецтво Внутрішньої Монголії — багатогранне та багатовимірне художнє явище, що примножує свій високий креативний потенціал та універсальні властивості, зберігаючи потужний інтерес у композиторській та виконавській діяльності та слухацькому сприйнятті. Нині ця мистецька царина презентована системною єдністю авторської творчості, виконавства та вокальної освіти, має потужну інфраструктуру та демонструє значні художні досягнення, підтверджені світовим визнанням художнього доробку талановитих композиторів (Улантога, Алаген Оле, Йонгрубун, Лі Шисян, Цуй Фенчунь, Ду Чжаочжи, Ін Січен, Хугецифу, Го Цзизце, Сяохон, Чаган, Теїн, Ван Хешенг) та виконавців-вокалістів, які синтезують у своїй творчості різні мистецькі традиції та комунікативні коди, сприяючи трансляції художніх смислів, їх збагаченню новими значеннями у смислому полі культури.